

مطالعه اثرات توپوگرافی بر زنده مانى و تیبور گراس در حوزه آبخیز کچیک

حمید نیک نهاد قرماخر^{۱*}، گلدی محمد قلی زاده^۲، مشهد قلی مارامایی^۳

تاریخ دریافت: ۱۳۹۲/۱۲/۱۵ - تاریخ تصویب: ۱۳۹۳/۰۶/۱۲

چکیده

در دهه‌های اخیر توسعه روز افزون فرسایش خاک در اثر تخریب پوشش گیاهی، گسترش پروژه‌های حفاظت خاک را در اکثر مناطق ایران اجتناب‌ناپذیر ساخته است. استفاده از پوشش گیاهی به عنوان یک ابزار مهندسی‌زیستی برای کنترل فرسایش و رسوب عامل مناسبی می‌باشد. تیبور گراس (*Chrysopogon zizanioides*) گیاه چندمنظوره‌ای است که به‌عنوان یک ابزار مهندسی‌زیستی و نیز جهت تعلیف دام استفاده می‌شود و در اراضی لسی مناطق نیمه‌استپی شرق استان گلستان می‌تواند نقش مهمی در تعلیف دام و کنترل فرسایش ایفا نماید. مطالعه اثرات عوامل اکولوژیک بر زنده‌مانی این گیاه، برای افزایش احتمال موفقیت کشت وسیع آن ضروری می‌باشد. لذا اثرات توپوگرافی بر زنده‌مانی و تیبور گراس و برخی خصوصیات گیاهی آن در سه ارتفاع، دو شیب و دو جهت متفاوت در حوزه آبخیز کچیک مورد مطالعه قرار گرفت. تجزیه و تحلیل نتایج با استفاده از نرم‌افزار SPSS نسخه ۱۸ و از طریق آنالیز واریانس فاکتوریال و آزمون t انجام شد. بنابر نتایج به‌دست آمده، توپوگرافی بر میزان زنده‌مانی قلمه‌های این گیاه در حوزه آبخیز کچیک تاثیری ندارد. نتایج نشانگر آن است که از بین عوامل توپوگرافیک، عامل ارتفاع از سطح دریا اثر معنی‌داری بر میانگین ارتفاع، محیط تاج و طول ریشه پایه‌های و تیبور گراس دارد ($p < 0.05$)، در حالیکه سایر عوامل توپوگرافیک بر میانگین خصوصیات گیاهی اندازه‌گیری شده، اثر معنی‌داری ندارند ($p > 0.05$).

واژه‌های کلیدی: تیبور گراس، توپوگرافی، زنده مانى، حوزه آبخیز کچیک

^۱ - استادیار گروه مرتع و آبخیزداری دانشگاه علوم کشاورزی و منابع طبیعی گرگان

* نویسنده مسئول: hamidniknahad@yahoo.com

^۲ - کارشناس ارشد مرتعداری، دانشگاه علوم کشاورزی و منابع طبیعی گرگان

^۳ - کارشناس ارشد جهاد کشاورزی استان گلستان

مقدمه

اندیشه اصلاح و احیای مراتع و بهبود بخشیدن به وضعیت عرصه‌های تخریب‌شده مرتعی، از جمله مهم‌ترین مباحث حوزه مدیریت مرتع بوده است. این مقوله، از آنجا که مستقیماً با دخالت و دست‌کاری در اجزاء طبیعت سر و کار دارد، بایستی بسیار قانونمند بوده و اراده آن معطوف به دانش و شناخت باشد (۳).

وتیورگراس (*Chrysopogon zizanioides*) از جنس *Chrysopogon*^۱ و از خانواده Poaceae است. گیاهی است پر شاخ و برگ که ریشه‌هایی عمیق دارد و بومی هندوستان می‌باشد. (۱۷). این گیاه ارتفاعی معادل ۵۰ الی ۱۵۰ سانتیمتر و ریشه‌ای به عمق ۳ الی ۴ متر دارد (۱۳). آستانه تحمل و تیورگراس به شوری (EC) ۸ دسی‌زیمنس بر متر است و افزایش مقادیر هدایت الکتریکی خاک به ۱۰ و ۲۰ دسی‌زیمنس بر متر بازده آن را به ترتیب ۱۰ درصد و ۵۰ درصد کاهش می‌دهد (۱۱). این گونه گیاهی، در جذب مواد مغذی محلول از قبیل نیتروژن، فسفر و فلزات سنگین در آب آلوده کارایی زیادی دارد و نسبت به خاک‌های شور، اسیدی، قلیایی، سدیک و خاک‌های دارای منیزیم بالا، بردبار بوده (۱۵ و ۱). پتانسیل بسیار زیادی در تصفیه فاضلاب خانگی و شیرابه محل‌های دفن زباله دارد (۱۸). و تیورگراس در خاک‌های فقیر دارای خاصیت فرسایش‌پذیری بالا، بسیار موثر است. رشد سریع و تیورگراس سبب شده که این گیاه نسبت به سایر گیاهان گزینه‌ای مناسب در تثبیت دامنه باشد. این گیاه می‌تواند بر روی دامنه‌هایی با شیبی بیش از ۱۵۰ درصد (۵۶°) نیز رشد کند (۲). ریشه و تیورگراس قدرت نفوذ بالایی دارد و قادر است تا در خاک‌های سخت، لایه سفت خاک و لایه‌های سنگی دارای نقاط قابل نفوذ نیز گسترش یابد (۱۵). ریشه و تیورگراس در سال اول، تا عمق یک متر رشد می‌کند (۴). این سیستم ریشه عمیق باعث می‌شود که و تیورگراس خشکسالی شدید را تحمل کند. بنابراین و تیورگراس می‌تواند در مناطق خشک که کمتر از ۲۰۰

میلی‌متر باران در سال دارد استقرار یابد و پس از آن خشکی بالا را تحمل نماید (۸). جذاب‌ترین بخش و تیورگراس به عنوان علوفه برای دام برگ‌های جوان آن می‌باشد. طوقه گیاه که محل رشد جوانه‌های جدید می‌باشد، کمی در زیر سطح خاک قرار گرفته است به طوری که چرا و لگدمال کردن حیوانات هیچ آسیب‌پذیری ایجاد نمی‌کند (۹). از این گیاه به عنوان یک ابزار مهندسی‌زیستی طبیعی برای اصلاح خاک، کنترل فرسایش و تثبیت شیب‌ها استفاده شده است. از و تیورگراس جهت حفاظت خاک و آب، کنترل فرسایش کنار رودخانه‌ای، کنترل فرسایش ساحلی، کنترل فرسایش آبی و بادی، کاهش هرزآب، پایداری حاشیه جاده‌ها، جمع‌آوری رسوبات دانه‌ریز و درشت، تثبیت شیب‌ها و دامنه‌ها و ممانعت از زمین لغزش، تغلیف دام، تهیه مالچ جهت کنترل علف‌های هرز، تثبیت تپه‌های شنی، افزایش حاصلخیزی خاک‌های شنی، صنایع دستی، کاهگل پشته‌بام، تولید خشت گلی، نخ، ریسمان، طناب و مصارف پزشکی و آرایشی استفاده می‌شود (۱۷).

نتایج کشت و تیورگراس در خاک‌های شور سدیمی و تپه‌های شنی ساحلی توسط دویی و همکاران از سال ۲۰۰۳ تا ۲۰۰۵ نشان داد که پس از نخستین آبیاری، و تیورگراس بخوبی مستقر شده و رشد می‌نماید. در طول دو ماه اول، و تیورگراس ۲ تا ۳ برابر بیشتر از گیاهان دیگر رشد نمود. در مدت سه ماه ریشه‌ها تا عمق ۷۰ سانتی‌متری خاک نفوذ کردند و تولید بیوماس به ۲۵ تن در هکتار رسید. میزان pH خاک تا عمق یک متری خاک، به مقدار ۲ واحد کاهش یافت. میزان املاح محلول و سدیم خاک نیز بیشتر از ۵۰ درصد کاهش یافت و این امر منجر به افزایش تولید محصولاتی چون ذرت و انگور گردید. در اراضی ساحلی نیز تولید بیوماس و تیورهای کاشته شده بر روی تپه‌های شنی، پس از سه ماه، به بیش از ۱۲ تن در هکتار رسید و نقش مهمی در کاهش فرسایش بادی و آبی این اراضی ایفا نمودند (۵).

حوزه آبخیز کچیک در منطقه مراوه تپه، در شرق استان گلستان قرار دارد. در این منطقه، بسیاری از گونه‌های دایمی از بین رفته و گونه‌های یکساله جایگزین

^۱ - دو گونه معروف دیگر این جنس، *Chrysopogon nemoralis* (منشا: جنوب شرق آسیا) و *Chrysopogon nigritana* (منشا: غرب و جنوب‌غرب آفریقا) می‌باشند.

استان و تامین علوفه دامها از آن استفاده نمود. در سال ۱۳۸۷، نظر به اهمیت بالای کنترل مهندسی زیستی فرسایش و تامین علوفه دامها، گونه ای از گیاه وتیور تحت عنوان *Chrysopogon zizanioides* از کشور استرالیا به صورت گلدان وارد ایران گردید و در خرداد ماه همان سال به طور آزمایشی و تحقیقاتی در ایستگاه تحقیقات حفاظت خاک و آبخیزداری حوضه کچیک واقع در اراضی لسی شرق استان گلستان کشت گردید. بدیهی است که قبل از اقدام به کشت گیاه وتیورگراس در سطحی وسیع از مراتع استان، مطالعه اثرات عوامل اکولوژیک بر زندهمانی این گیاه، جهت افزایش احتمال موفقیت کشت وسیع آن در مراتع ضروری می باشد. با توجه به این که شرایط آب و هوایی و خاک مناطق مختلف حوضه آبخیز کچیک یکسان می باشند، پاسخ به سؤال زیر بستر اصلی این مطالعه را شکل می دهد:

خصوصیات توپوگرافی (شیب، جهت، ارتفاع)، چه اثراتی بر زندهمانی و خصوصیات گیاهی نهالهای وتیورگراس می توانند داشته باشند.

مواد و روشها

حوزه آبخیز کچیک به مساحت کل ۳۶۰۰ هکتار، در طول جغرافیایی "۵۷°۵۲' الی ۵۵°۵۲'۱۰" و عرض جغرافیایی "۴۲°۱۵' الی ۳۷°۴۶'۲۵" واقع ششپده است (شکل ۱). میانگین بارندگی سالیانه آن ۴۸۲ میلی متر، متوسط درجه حرارت سالانه آن ۱۶/۷ °C و متوسط رطوبت نسبی سالانه آن ۶۳/۸ درصد می باشد. حداکثر ارتفاع آن ۱۲۶۴ متر و حداقل ارتفاع آن ۶۲۰ متر می باشد. بر اساس روش آمبرژه این حوزه آبخیز دارای اقلیم نیمه خشک سرد می باشد. عوارض طبیعی حوزه مورد مطالعه، تپه ماهور و کوهستانی با پوشش ضخیمی از خاک لس می باشد (۷).

آنها شده اند. توان تولیدی مراتع مراوه تپه به مراتب بیشتر از تولید فعلی آن می باشد و می توان با برنامه ریزی صحیح و وارد نمودن گونه های جدید و دائمی با ارزش مرتعی، به اصلاح و احیا آن پرداخت (۱۰). اراضی لسی این منطقه، بسیار حساس به فرسایش بوده و فرسایش متوسطی معادل ۱۲ تن در هکتار در سال را دارا می باشند، داشته باشد (۶). نتایج مطالعه ای در خصوص شناسایی گونه های مرتعی سازگار، مرغوب و دائمی جهت اصلاح مراتع در اراضی لسی مراوه تپه در استان گلستان، نشانگر آن است که گونه های *Medicago scutellata*, *Bromus tomentellus*, *Atriplex halimus* در رتبه نخست، گونه *Atriplex canescens* در رتبه دوم و گونه *Puccinella distans* در رتبه سوم قرار دارند (۱۰).

سیستم وتیور^۱ (VS)، بر مبنای کاربرد وتیور گراس (*Chrysopogon zizanioides*)، در ابتدا در اواسط دهه هشتاد میلادی توسط بانک جهانی برای حفاظت خاک و آب در هندوستان ابداع گردید. این کاربرد وتیور گراس هنوز نقشی حیاتی در مدیریت اراضی کشاورزی بازی می کند و امروزه به علت خصوصیات بسیار منحصر به فرد وتیورگراس، این گیاه به عنوان یک تکنیک مهندسی زیستی جهت تثبیت شیب های تند، تصفیه فاضلاب، احیا آبها و اراضی آلوده و سایر اهداف حفاظت از محیط زیست استفاده می شود (۱۷).

بخش وسیعی از مراتع استان گلستان در منطقه خشک و نیمه خشک قرار گرفته است که در نتیجه مقادیر کم نزولات جوی، تبخیر بالا و همچنین شور یا سدیمی بودن خاکها از نظر اکولوژیکی دارای شرایطی شکننده است و احیا پوشش گیاهی در این استان ضروری می باشد. وتیور گراس از گیاهانی است که چشم انداز امید بخشی را در مبارزه با تخریب زمین گشوده است، این گیاه به طور طبیعی در بسیاری از مناطق جهان می روید و دامنه رویش آن بسیار وسیع است و برای اصلاح و احیاء اراضی تخریب یافته استفاده می شود (۶). با توجه به وسعت و تنوع آب و هوایی کشورمان بنظر می رسد که این گیاه در بسیاری از مناطق، مانند استان گلستان، سازگاری خوبی داشته باشد و بتوان به منظور کاهش فرسایش در مراتع این

¹ - Vetiver system

حوزه) و اطراف روستای آق امام (بالاترین ارتفاع حوزه)، در دو جهت (رو به آفتاب و سایه) و در هر تیمار پنج قلمه از این گیاه کاشته شد. پس از شروع فصل رشد، با حضور در عرصه نسبت به شمارش پایه‌های سبز شده اقدام گردید و در انتهای فصل رشد نسبت به اندازه‌گیری طول ریشه، طول اندام روی زمینی، محیط تاج و محیط طوقه پایه های گیاهی زنده اقدام گردید.

در تمامی موارد مورد مطالعه، پس از اطمینان از عدم وجود داده‌های پرت و انتهایی، نسبت به تحلیل آنها از طریق آزمون‌های مختلف اقدام گردید (۷). تجزیه و تحلیل نتایج با استفاده از نرم افزار SPSS_{۱۸} نسخه ۱۸ و از طریق آنالیز واریانس فاکتوریال و آزمون t انجام گردید.

نتایج

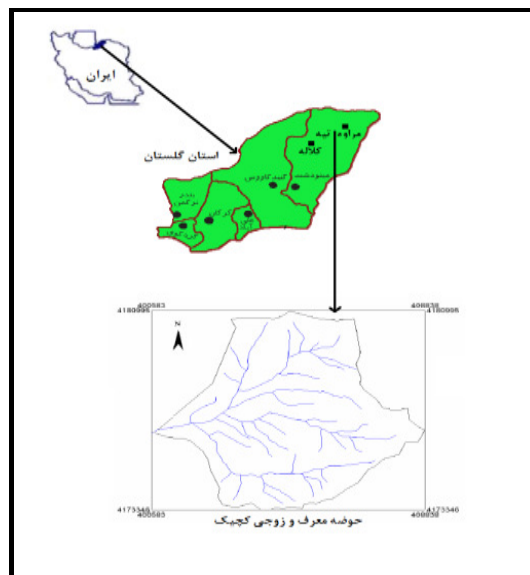
وتیورهای کشت شده در خروجی حوزه و درجهت سایه، بیشترین میانگین ارتفاع و محیط تاج را به خود اختصاص دادند، درحالی‌که وتیورهای کشت شده در میانه حوزه و درجهت سایه، کمترین میانگین را در خصوصیات فوق داشتند (جدول ۱). وتیورهای کشت شده در جهت رو به آفتاب در میانه و بالای حوزه مورد مطالعه، میانگین بیشتری از وتیورهای کشت شده در سایه داشتند اما این امر در خروجی حوزه بالعکس بود (جدول ۱).

جدول ۱- میانگین خصوصیات گیاهی وتیورگراس در

ارتفاعات و جهات مختلف حوزه مورد مطالعه

میانگین طول ریشه (cm)	میانگین ارتفاع (cm)	میانگین محیط تاج (cm)	میانگین محیط طوقه (cm)	
۳۳	۹۰	۹۲/۳	۳۷/۳	خروجی حوزه، رو به آفتاب
۲۰/۷	۱۱۵/۳	۱۰۴/۷	۳۰	خروجی حوزه، سایه
۳۱	۹۷/۷	۸۳	۴۴/۷	میانه حوزه، رو به آفتاب
۳۰/۷	۷۷/۷	۷۳/۷	۲۹	میانه حوزه، سایه
۲۷/۷	۱۱۰	۱۰۱	۴۲	بالای حوزه، رو به آفتاب
۲۳/۷	۹۷/۳	۸۸/۷	۳۵	بالای حوزه، سایه

کمترین طول ریشه در جهت سایه خروجی حوزه و بیشترین طول ریشه در جهت رو به آفتاب در خروجی حوزه مورد مطالعه مشاهده گردید (جدول ۱). بطور کلی میانگین طول ریشه در جهت رو به آفتاب هر سه ارتفاع



شکل ۱- شکل و موقعیت حوزه معرف و زوجی کچیک

پوشش گیاهی منطقه مورد مطالعه

بررسی پوشش گیاهی نشان می‌دهد که در زمان‌های گذشته جنگل‌های بلوط کلیماکس منطقه را تشکیل می‌داده‌اند. امروزه، پوشش غالب بخش‌های جنگلی این حوزه عمدتاً شامل درختان ممرز (*Carpinus betulus*) و سیاه‌تلو (*Paliurus spina*) به همراه آلو کوهی (*Prunus sp.*)، زالزالک‌وحشی (*Bursaria spinosa*) و انار (*Punica granatum*) می‌باشد. پوشش گیاهی غالب مرتعی منطقه مورد مطالعه شامل علف‌باغ (*Dactylis glomerata*)، به همراه شبدر شیرین (*Melilotus sp.*)، بابونه (*Anthemis nobilis*)، ختمی (*Althaea officinalis*) و *Thalictrum sp.* می‌باشد. اراضی زراعی نیز به مدت بیش از ۴۰ سال، عمدتاً تحت کشت گندم (*Triticum aestivum*) واقع شده‌اند (۷).

روش‌ها

پس از بازدید صحرایی از حوزه آبخیز مورد نظر، مناطق کشت قلمه‌های وتیورگراس انتخاب گردیدند. این قلمه‌ها در پاییز و پس از نخستین بارندگی‌ها، به عرصه منتقل شدند و در سه منطقه خروجی حوزه (کمترین ارتفاع حوزه)، اطراف ایستگاه تحقیقاتی (متوسط ارتفاع

نتایج آنالیز واریانس فاکتوریال (جدول ۲) نشان داد که عامل ارتفاع از سطح دریا اثر اصلی معنی داری ($F(2,12) = 4.2; p < 0.05$) بر روی محیط تاج پایه‌های وتیور دارد. جهت بر روی محیط تاج پایه‌های وتیور اثر اصلی معنی داری ($F(1,12) = 0.3; p > 0.05$) نداشته است. نتایج نشانگر اثر متقابل معنی دار ما بین ارتفاع از سطح دریا و جهت ($F(2,12) = 1.7; p > 0.05$) نمی‌باشد. نتایج آزمون توکی نشان داد که میانگین محیط تاج در ورودی حوضه بطور معنی داری از میانگین آن در میانه حوضه بیشتر می‌باشد اما بین سایر تیمارها تفاوت معنی داری وجود ندارد.

نتایج آنالیز واریانس فاکتوریال نشان داد که عامل ارتفاع از سطح دریا اثر اصلی معنی داری ($F(2,12) = 12.4; p < 0.05$) بر روی میانگین طول ریشه پایه‌های وتیور دارد. جهت نیز بر روی میانگین طول ریشه پایه‌های وتیور اثر اصلی معنی داری ($F(1,12) = 39.1; p < 0.05$) داشته است. نتایج نشانگر اثر متقابل معنی دار ما بین ارتفاع از سطح دریا و جهت ($F(2,12) = 15.9; p < 0.05$) نمی‌باشد. نتایج آزمون توکی نشانگر آن است که میانگین طول ریشه در میانه حوضه به‌طور معنی داری بیشتر از میانگین آن در سایر تیمارها می‌باشد ($p < 0.05$).

جهت مطالعه اثر شیب بر خصوصیات گیاهی وتیورگراس، میانگین این خصوصیات در دامنه‌های جنوبی و شمالی و از طریق آزمون t بررسی گردید (جدول‌های ۳ و ۴). نتایج آزمون t نشان داد که در دو دامنه مورد مطالعه، مابین میانگین خصوصیات گیاهی اندازه‌گیری شده در دو شیب مختلف تفاوت معنی داری وجود ندارد ($p > 0.05$).

جدول ۳- میانگین خصوصیات گیاهی وتیورگراس در شیب‌های مختلف دامنه جنوبی در میانه حوضه مورد مطالعه

میانگین	میانگین	میانگین	میانگین	
طول ریشه (سانتیمتر)	ارتفاع (سانتیمتر)	تاج (سانتیمتر)	محیط طوقه (سانتیمتر)	
۳۱ ^a	۹۷/۶۶ ^a	۸۳ ^a	۴۴/۶۶ ^a	روبه آفتاب، پای تپه
۳۱ ^a	۹۴/۶۶ ^a	۸۲/۳۳ ^a	۳۷/۳۳ ^a	روبه آفتاب، شیب پشتی

مورد مطالعه بیشتر از جهت سایه آن ارتفاعات می‌باشد. بیشترین میانگین محیط طوقه در تیمار میانه حوضه و در جهت رو به آفتاب آن و کمترین میانگین محیط طوقه نیز در همان تیمار و در جهت سایه آن مشاهده گردید (جدول ۱). به‌طور کلی در هر طبقه ارتفاعی، میانگین محیط طوقه در جهت‌های رو به آفتاب بیشتر از بخش‌های سایه می‌باشد (جدول ۱).

نتایج آنالیز واریانس فاکتوریال (جدول ۲) نشان داد که عامل ارتفاع از سطح دریا اثر اصلی معنی داری ($F(2,12) = 5.4; p < 0.05$) بر روی ارتفاع پایه‌های وتیور دارد، اما جهت، اثر اصلی معنی داری ($F(1,12) = 0.3; p > 0.05$) نداشته است.

نتایج نشانگر اثر متقابل معنی دار مابین ارتفاع از سطح دریا و جهت ($F(2,12) = 9.9; p < 0.05$) می‌باشد. نتایج آزمون توکی نشانگر آن است که میانگین ارتفاع پایه‌های وتیور در میان حوضه به‌طور معنی داری از میانگین ارتفاع پایه‌های وتیور در خروجی و بالای حوضه کمتر می‌باشد. اما تفاوت معنی داری بین میانگین پایه‌های وتیور در ورودی و بالای حوضه وجود ندارد.

نتایج آنالیز واریانس فاکتوریال (جدول ۲) نشان داد که عامل ارتفاع از سطح دریا اثر اصلی معنی داری ($F(2,12) = 0.75; p > 0.05$) بر روی محیط طوقه پایه‌های وتیور ندارد.

جدول ۲- نتایج آزمایش فاکتوریال ارتفاع از سطح دریا×جهت، بر روی خصوصیات پایه‌های وتیور گراس

منابع تغییر	درجه آزادی	میانگین مربعات		
		ارتفاع	محیط طوقه	محیط تاج
ارتفاع از سطح دریا	۲	۴۸۲*	۳۶/۲	۷۰۱/۲*
جهت	۱	۲۶/۹	۴۵۰**	۵۰
ارتفاع از سطح دریا×جهت	۲	۸۸۸/۳**	۳۶/۲	۲۸۱/۲
خطا	۱۲	۹۰/۰	۴۸/۱	۱۶۶/۶

* معنی دار در سطح ۵ درصد، ** معنی دار در سطح ۱ درصد

جهت، بر روی محیط طوقه پایه‌های وتیور اثر اصلی معنی داری ($F(1,12) = 9.4; p < 0.05$) در سطح ۱۰ درصد داشته است. نتایج نشانگر اثر متقابل معنی دار بین ارتفاع از سطح دریا و جهت ($F(2,12) = 0.75; p > 0.05$) نمی‌باشد.

جدول ۴- میانگین خصوصیات گیاهی و تیورگراس

در شیب‌های مختلف دامنه شمالی در میانه حوضه مورد مطالعه

میانگین طول	میانگین ارتفاع (سانتیمتر)	میانگین محیط تاج (سانتیمتر)	میانگین ریشه (سانتیمتر)	سایه، پای تپه
۳۰/۷ ^a	۷۷/۷ ^a	۷۳/۷ ^a	۲۹ ^a	سایه، شیب پستی
۲۹/۳ ^a	۸۴/۳ ^a	۷۰/۷ ^a	۲۹/۷ ^a	

بحث و نتیجه‌گیری

با توجه به این امر که در تمامی تیمارها، قلمه‌های و تیور کاشته شده سبز شدند و تا پایان فصل رشد نیز به رشد خود ادامه دادند، می‌توان چنین نتیجه‌گیری نمود که و تیورگراس را در کل حوزه آبخیز کچیک (شیب‌ها، جهت‌ها و مناطق ارتفاعی مختلف) می‌توان کشت نمود. از آنجا که عامل جهت، اثر معنی‌داری بر خصوصیات گیاهی اندازه‌گیری شده نداشته است می‌توان گفت که تمامی دامنه‌های منطقه مورد مطالعه قابلیت کاشت و تیور را دارند. اما با توجه به بالاتر بودن میانگین ارتفاع و محیط تاج پایه‌های و تیور در جهت روبه آفتاب، توصیه می‌شود در صورتی که افزایش پوشش گیاهی هدف اصلی باشد، در میانه و بالای حوزه مورد مطالعه، کاشت قلمه‌های و تیور در جهت روبه آفتاب و در خروجی حوزه، کاشت قلمه‌های و تیور در جهت سایه در الویت قرار گیرند. از آنجا که میانگین طول ریشه در جهت رو به آفتاب هر سه ارتفاع مورد مطالعه بیشتر از جهت سایه آن مناطق می‌باشد، لذا جهت کاهش فرسایش، توصیه می‌گردد که کاشت قلمه‌های و تیور در جهت روبه آفتاب در الویت قرار گیرد. بیشترین میانگین محیط طوقه در تیمار میانه حوزه و در جهت رو به آفتاب آن و کمترین میانگین محیط طوقه نیز در همان تیمار و در جهت سایه آن مشاهده گردید. به‌طور کلی در هر طبقه ارتفاعی، میانگین محیط طوقه در جهت‌های روبه آفتاب بیشتر از بخش‌های سایه می‌باشد. با توجه به این امر که در تمامی تیمارها، میانگین محیط طوقه در جهت روبه آفتاب بیشتر از سایه می‌باشد (اگرچه این تفاوت معنی‌دار نیست)، می‌توان چنین نتیجه‌گیری نمود که آفتاب، تاثیر مثبتی بر میزان جوانه‌زنی و تیور از پایه مادری دارد.

از آنجا که و تیور، گیاهی تروپیکال است و زمان رشد آن از اردیبهشت تا آبان ماه می‌باشد و کمترین میزان بارندگی حوزه کچیک نیز در ماه‌های تابستان می‌باشد (۷)، لذا کوتاه‌تر بودن رشد طولی ریشه و تیور در منطقه مورد مطالعه در قیاس با رشد آن در جنوب شرق آسیا را که حدوداً ۵۰ درصد کمتر از ارقام گزارش شده در مدتی مشابه می‌باشد، می‌توان ناشی از کمبود بارندگی در فصل رشد و تیور در حوزه کچیک دانست. لذا توصیه می‌شود که تفاوت الگوی زمانی و مقدار بارش در کشور ایران در قیاس با کشورهای جنوب شرق آسیا در برنامه کاشت انبوه این گیاه مد نظر قرار گیرد.

علیرغم اینکه حساسیت و تیور به سایه را عامل کاهنده رشد آن ذکر نموده‌اند (۱۴)، در این تحقیق، جهت کاشت (سایه یا رو به آفتاب بودن آن)، بر میانگین خصوصیات گیاهی اندازه‌گیری شده تاثیر معنی‌داری نداشته است.

با توجه به نتایج مندرج در جدول‌های (۳ و ۴)، موقعیت قلمه‌های و تیور بر روی دامنه تپه ماهورها (شانه شیب و پای شیب) اثر معنی‌داری بر خصوصیات گیاهی اندازه‌گیری شده نداشته است. از آنجا که نیروی فرسایشی، فرسایش آبی و بادی با سرعت جریان (آب یا باد) متناسب است و کاهش سرعت آب و باد عامل اصلی حفاظت خاک می‌باشد و ایجاد پرچین‌های و تیور در کشور هند باعث کاهش هزراب، تلفات خاک، و افزایش محصول گردیده است (۱۳)، لذا به‌منظور مهار موثر فرسایش آبی و بادی در منطقه مورد مطالعه، ایجاد پرچین‌های و تیور در تمام طول دامنه تپه ماهورها می‌تواند مفید باشد.

درخاتمه این تحقیق مشاهده گردید که دام‌های منطقه مورد مطالعه (گوسفند و گاو) استفاده از گیاهان بومی را ترجیح می‌دهند، اگرچه گاو در قیاس با گوسفند تمایل بیشتری به چرا از این گیاه داشت. مقدار سیلیکات در و تیور گراس بیشتر از دیگر گراس‌های گرمسیری است (۱۶). لذا برگ‌های و تیورگراس دیرتر از گراس‌های دیگر تجزیه می‌شود و احتمالاً به همین علت دام‌های منطقه چندان تمایلی به تغذیه از آن نشان ندادند.

شیب‌های تند، کاهش هزینه‌هایی از ۸۵ تا ۹۰ درصد در چین ارایه شده است (۱۷ و ۱۸). هزینه‌های نگهداری وتیور گراس در طی دوره‌های طولانی در مقایسه با ساختارهای مهندسی رایج، پایین می‌باشند، لذا کارایی تکنولوژی مهندسی‌زیستی با گذشت زمان و رشد پوشش گیاهی بهبود می‌یابد.

اگرچه سیستم وتیور برنامه نگهداری مناسبی را در سال‌های اولیه ایجاد آن، لازم دارد، اما پس از شکل‌گیری، می‌توان به‌طور طولانی‌مدت از آن استفاده نمود. لذا کاربرد وتیور به ویژه در مناطق دوردست که نگهداری و مراقبت از سازه‌های مهندسی هزینه‌بر و مشکل می‌باشد بسیار مناسب است (۱۷ و ۱۸).

در صورتی که برگ‌های خشک شده وتیور به‌طور یکنواخت در زمین پهن شوند به‌صورت لایه‌ای ضخیم رشد علف‌های هرز را تحت کنترل قرار می‌دهند و کاربرد مالچ وتیور به‌منظور کنترل علف‌های هرز مزارع کاکائو، چای و درختان قهوه در کوهستان‌های مرکزی هند موفقیت‌آمیز بوده است. مالچ وتیور جهت حفاظت خاک سطحی از فرسایش پاشمانی نیز می‌تواند استفاده شود (۱۶). با توجه به رغبت کم دام‌های منطقه مورد مطالعه به چرا از این گیاه، استفاده از برگ‌های خشک شده وتیور به‌عنوان مالچ گیاهی و نیز پوشش سقف بام در قیاس با کاربرد علوفه‌ای آن مناسب‌تر می‌باشد.

از فواید عمده وتیور گراس مطابق قوانین عرفی مهندسی، میزان هزینه پایین آن می‌باشد. برای پایداری

References

- Ahmadauli, V., 2013. Rangeland degradation assessment by considering species composition and density under different grazing. *Greenfield, J.C.*, 1995. Vetiver grass (*Vetiveria* spp.), the ideal plant for vegetative soil and moisture conservation. In: Grimshaw R G and Helfer L eds. *Vetiver Grass for Soil and Water Conservation, Land Rehabilitation, and Embankment Stabilization*. The World Bank, Washington DC. 3-38.
- Hengchaovanich, D., 1998. Vetiver grass for slope stabilization and erosion control, with particular reference to engineering applications. Technical Bulletin No. 1988/2. Pacific Rim Vetiver Network. Office of the Royal Development Project Board, Bangkok, Thailand.
- Heshmati, Gh., K. Naseri & Gh. Ghanbarian, 2007. A critique on *Atriplex canescens* planting in rangelands of Iran from ecological view. *Journal of Agricultural Sciences and Natural Resources*, 13(6): 186 - 198. (In Persian)
- Kachout, S.S., A.B. Mansoura, A.B. Jaffel, K. Jogloy, S. Kesmla & T. Patanothai, 2009. The effect of salinity on the growth of the halophyte *Atriplex hortensis* (Chenopodiaceae). *Applied Ecology and Environmental Research*, 7: 319-332.
- Van Du, L & P. Truong, 2006. Vetiver grass for sustainable agriculture on adverse soils and Climate in South Vietnam. Proc. Fourth International Vetiver Conf. Venezuela, October 2006.
- Maramaei, M., 2011. Assessment of Vetiver grass technology status as an erosion and sediment controller instrument in loess area of Golestan province, Proceedings of Fourth National Conference on Erosion and Sedimentation, Tarbiat Modares University, 315 p.(In Persian)
- Niknahad Gharmakher, H & M. Maramaei, 2011. Effects of land use changes on soil properties (Case Study: the Kechik catchment), *Iranian Journal of Soil Management and Sustainable Production*, 1(2): 81-96, (in Persian)
- Omidi, H., 2010. Changes of proline content and activity of antioxidative enzymes in two canola genotype under drought stress. *American Journal of Plant Physiology*, 5: 338-349.
- Proyecto Lupe, R.N., 1993. Guia tecnica sobre barreras vivas de zacate. Modulo13 Tegucigalpa, Honduras.
- Sanadgol, A., 2006. Study of adaptation of some plant species in Maraveh Tappeh of Gonbadekavous, *Iranian Journal of Range and Desert Research*, 12(2): 135-152 (In Persian)
- Sharp, R.E & W.J. Davies, 1979. Solute regulation and growth by roots and shoots of water-stressed plants. *Journal of Planta*, 147: 43-49.
- Stewart, G., 1954. Reseeding research in Intermountain region. *J.Range Manage* 6 (3):52-59.
- Truong, P.N.V., 1993. "Report on the International Vetiver Grass Field Workshop, Kuala Lumpur". *Australian Journal of Soil and Water Conservation*, 4:23-26.
- Truong, P.N., 1997. An overview on the applications of the vetiver grass system in Asia - pacific and Southern African region. Proc. Abstracts. International vetiver Workshop, Fuzhou, China, October 1997.
- Truong, P & D. Baker, 1996. Vetiver grass for the stabilization and rehabilitation of acid sulfate soils. Proc. Second National Conf. Acid Sulfate soils, Coffs Harbour, Australia, 196-8.
- Van Du, L & P. Truong, 2003. Vetiver System for Erosion Control on Drainage and Irrigation Channels on Severe Acid Sulphate Soil in Southern Vietnam. Proc. Third International Vetiver Conf. China, October 2003.
- Xia, H.P., S.Z. Liu & H.X. Ao, 2000. A study on purification and uptake of vetiver grass of garbage leachate. Proceedings of the Second International Conference on Vetiver, Tailand, 393-403.
- Xia, H.P., H.X. Ao & D.Q. He, 1996. The effect of vetiver in soil improvement and the water and soil conservation. *Tropical Geography*, 16(3):265-269.
- Xie, F.X., 1997. Vetiver for highway stabilization in jian Yang County: Demonstration and Extension. Proc. Abstracts. International Vetiver workshop, Fuzhou, china, October 1997.